

РЕШЕНИЕ

№ 388

гр. Перник, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ТРЕТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: КРИСТИАН Б. ПЕТРОВ

Борислава П. Борисова-Здравкова

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
като разгледа докладваното от Борислава П. Борисова-Здравкова Въззивно гражданско дело № 20221700500531 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от П. М. С., чрез адв. В. К., против Решение № 260183 от 20.07.2022г., постановено по гр.д. № 1888 по описа на Районен съд - Перник за 2021г., с което са отхвърлени предявените срещу „Стомана индъстри“ АД иск с правно основание чл. 357 КТ за установяване съществуването на безсрочно трудово правоотношение между дружеството и жалбоподателката, считано от ***, както и иск с правно основание чл. 213, ал. 2 КТ за осъждане на „Стомана индъстри“ АД да заплати на жалбоподателката обезщетение в размер на 650 лева ежемесечно за незаконното ѝ недопускане до работа за периода от *** до допускането ѝ до работа. В жалбата се поддържа, че първоинстанционният съд не е обсъдил събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, както и доводите на страните, поради което е постановил необосновано и немотивирано решение.

Твърди се, че в решението липсват доводи защо съдът не е приложил разпоредбите на чл. 123, ал. 1 и 7 и чл. 123а от КТ, както и не е изследвал въпроса за наличие на прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности и съответните последици от това, с цел гарантиране правата на жалбоподателката по чл. 30 и чл. 15 от ХОПЕС.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от „Стомана индъстри“ АД, чрез адв. Х. М., с който по подробно изложени съображения въззивната жалба се оспорва като неоснователна и се моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се

разноски.

Окръжен съд Перник, след като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

В исковата молба са изложени твърдения, че ищцата е работила на едно и също работно място в ***, намиращ се понастоящем на територията на „Стомана Индъстри“ АД. Сочи се, че първоначално на *** ищцата е започнала работа във фирма „Стомана“, през ***г. по реда на чл. 123, ал. 3 КТ работодателят □ се е сменил с „Еврометал“ ООД, в следствие на основание чл. 123, ал. 1, т. 5 КТ през 2001 г. неин работодател е станал „Стомана Индъстри“ АД. На 01.07.2009 г. по реда на чл. 123, ал. 1, т. 7 КТ работодател на ищцата е станал „Лоджистик Сървисиз Данубис“-клон България, а последната смяна на работодателя □ е била през 2010 г., когато това е станал „Ди Би Карго България“ ЕООД. Ищцата твърди, че на *** е получила удостоверение № 4 от „Ди Би Карго България“ ЕООД, с което са я уведомили, че договорът за преотстъпване на дейността е прекратен и съгласно чл. 8.7 от същия неин работодател отново става „Стомана Индъстри“ АД. Навежда доводи, че същия ден в подала искане до „Стомана Индъстри“ АД за допускането □ до работното място, но е получила изричен писмен отказ. Ищцата счита, че са налице предпоставките по чл. 123а, ал. 4 КТ, тъй като работното □ място винаги е било едно и също, като първоначално е заемала длъжността ***, а впоследствие поради трудова злополука е била назначена като *** и накрая е била ***. Предвид изложеното е отправено искане да се признае за установено, че считано от *** „Стомана индъстри“ АД е неин работодател, да се признае отказът на „Стомана Индъстри“ АД, обективиран в писмо изх. № *** да я допусне до работа за незаконосъобразен и да бъде осъдена „Стомана Индъстри“ АД да ѝ заплати обезщетение в размер на 650,00 лв. месечно за незаконното ѝ недопускане до работа за периода от *** до допускането ѝ.

С влязло в сила като необжалвано определение № 262445/23.08.2021 г. съдът е върнал искова молба с рег. № 269268/19.04.2021 г., в частта, с която е предявен иск за признаване отказа на „Стомана Индъстри“ АД, обективиран в писмо с изх. № 182/02.04.2021г. да допусне ищцата до работното ѝ място за незаконосъобразен и е прекратил производството по гр. дело № 01888/2021г. по описа на ПРС в тази му част, като недопустимо.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК ответникът „Стомана Индъстри“ АД не е депозирал писмен отговор на исковата молба. В съдебно заседание ответникът оспорва исковете като недопустими и неоснователни. Поддържа, че трудовото правоотношение на ищцата с нейния последен работодател е било прекратено на ***, като същевременно „Стомана Индъстри“ АД не е бил предходният работодател на ищцата.

Установено по делото е следното:

От приетите от първоинстанционния съд като писмени доказателства трудови книжки, които съгласно ТР № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК са официални удостоверителни документи за отразените в тях обстоятелства, се установява, че на *** ищцата П. М. С. е започнала работа във фирма „Стомана“ на длъжността „****“. След претърпяна трудова злополука, установена с представения Акт за трудова злополука № ***, на *** ищцата е преминала на длъжност „****“ в същата фирма. На основание чл. 123, ал. 3 КТ на 17.01.2000 г. работодател на ищцата е станал „Еврометал Стомана“ ООД, а поради промяна на правноорганизационната форма на предприятието съгласно чл. 123, ал. 1, т. 5 КТ на 15.06.2001 г. неин работодател е станал „Стомана Индъстри“ АД, а ищцата е преминала на длъжност „****“.

По делото е представен договор от 23.06.2009 г., сключен между „Стомана Индъстри“ АД /наричано „СИ“/ и „Лоджистик Сървисиз Данубис“- клон България на „Лоджистик Сървисиз Данубис“ СРЛ, Румъния/наричано „ЛСДБ“/, по силата чл. 1.1. от който ЛСДБ се е задължило да предоставя на СИ услуги, детайлизирани в приложение № 1 към договора, по осъществяване на цялото вътрешно маневриране на входящи, изходящи и вътрешни

железопътни товари на СИ срещу възнаграждение от СИ. В чл. 1.2. е предвидено, че ЛСДБ ще предоставя услугите, ползвайки свое собствено оборудване, както и имотите, вещите и вътрешната железопътна инфраструктура, притежавани и предоставени от СИ, които ЛСДБ се е задължило да поддържа по добър и подходящ начин през срока на договора.

Съгласно чл. 1.5. от договора от 23.06.2009 г. страните са се съгласили, че предметът на договора включва цялостно прехвърляне на дейността на Железопътния цех. В чл. 8.1 е уточнено, че с договора се прехвърля дейността на Железопътния цех на СИ по смисъла на чл. 123, ал. 1, т. 7 КТ, поради което считано от началната дата на договора трудовите правоотношения със служителите на Железопътния цех, описани в приложение № 4 към договора, се прехвърлят от СИ на ЛСДБ, който става техен законен работодател. В чл. 8.7 от договора страните са уговорили, че всички действащи трудови отношения с прехвърлени служители от списъка в Приложение № 4, които не са били прекратени през срока на договора, ще бъдат прехвърлени обратно на СИ при прекратяване на договора. В такъв случай ЛСДБ ще отговаря единствено и изцяло за всички задължения на работодател, възникнали в периода между началната дата на договора и началната дата на обратното прехвърляне. При прекратяване на договора, ЛСДБ се задължава да предаде на СИ всички документи и информация относно служителите, които ще бъдат прехвърлени обратно на СИ. В чл. 9.1. е посочено, че начална дата за предоставяне на услугите е от 01.07.2009 г., а съгласно чл. 9.2. договорът е сключен за срок от 5 години, считано от началната дата, като се продължава автоматично за нови петгодишни периоди, освен ако някоя от страните предупреди другата не по-малко от 3 месеца преди изтичането на договорения срок за намерението си да го прекрати.

Видно от представеното приложение № 4 към договора от 23.06.2009 г. в списъка на работниците и служителите на „Стомана Индъстри“, които ЛСДБ ще наеме по трудови договори по длъжности и имена е посочена ищцата П. М. С. на длъжност „***“.

Представено е допълнително споразумение № *** за изменение на трудовото правоотношение, сключено между „Лоджистик Сървисис Данубис“- клон България, като работодател и П. М. С., като ***, по силата на което са уговорени изменения на трудовото правоотношение на ищцата, като длъжността се променя от „****“ с код ***, на „****“ с код по НКПД *** ***, считано от ***, а основното възнаграждение е в размер на 315 лева.

Видно от отбелязванията в трудовата книжка на ищцата, на основание чл. 123, ал. 1, т. 6 КТ- смяна на собственика на предприятието или на обособена част от него, работодател на ищцата е станал „Ди Би Шенкер Рейл България“, считано от 03.02.2010 г. Ищцата е била преназначена от „Ди Би Карго България“ ЕООД /с предишно наименование „Ди Би Шенкер Рейл България“ ЕООД/ на основание чл. 118, ал. 3 КТ на 01.07.2016 г.

С допълнително споразумение № *** за изменение на трудовото правоотношение, сключено между „Ди Би Карго България“ ЕООД, като работодател и П. М. С., като работник, основното месечно възнаграждение на ищцата е увеличено от 610 лева на 650 лева, считано от 01.01.2021 г., а останалите клаузи на трудов договор № *** и допълнителните споразумения към него са останали непроменени.

Навсякъде в трудовата книжка на ищцата като организационно звено за полагане на труд е посочен „****“.

Видно от анекс към договора от 23.06.2009 г., сключен на 20.01.2021 г. между „Стомана Индъстри“ АД и „Ди Би Карго България“ ЕООД, страните са уговорили по взаимно съгласие, считано от ***, да прекратят договора от 23.06.2009 г. за вътрешни маневрени услуги, ведно с всички приложения и анекси към него. Страните са се съгласили да извършат съвместна инвентаризация на вещите, собственост на „Стомана Индъстри“ АД, използвани от „Ди Би Карго България“ ЕООД в срок до 31.03.2021 г.

По делото е представено удостоверение № 4/****, издадено от управителите на „Ди Би

Карго България“ ЕООД, в което е посочено, че поради прекратяване на договора от 23.06.2009 г., считано от *** работодател на П. М. С. е „Стомана Индъстри“ АД съгласно чл. 8.7 от договора и чл. 123 КТ.

Видно от писмено искане с вх. № ***, подадено от П. М. С. до „Стомана Индъстри“ АД, с което ищцата е помолила да бъде допусната на работа за изпълнение на трудовите си задължения на длъжност „***“.

Представено е и писмо, изпратено от упълномощени представители на „Стомана Индъстри“ АД до П. М. С. и до „Ди Би Карго България“ ЕООД, с което във връзка с горесцитираното удостоверение № 4/*** се уведомяват адресатите, че ищцата няма сключен трудов договор и не е служител на „Стомана Индъстри“ АД. Посочва се, че първоначалното прехвърляне на служители от „Стомана Индъстри“ АД на „Лоджистик Сървисис Данубис“-клон България /„Ди Би Карго България“ ЕООД/ е извършено на основание чл. 123, ал. 1, т. 7 КТ през 2009 г. и не може автоматично с прекратяване на договора тези служители да се върнат на първоначалния работодател. В писмото се твърди още, че клаузата на чл. 8.7 от договора от 23.06.2009 г. е нищожна поради противоречие със законовите норми на КТ и „Ди Би Карго България“ ЕООД продължава да е работодател на П. М. С..

Като писмено доказателство по делото е приета и Заповед № ***, издадена от управителите на „Ди Би Карго България“ ЕООД, с която на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ и решение на Борда на Директорите от 25.01.2021 г. относно съкращаване на част от предприятието, считано от *** и след отправено предизвестие на *** е прекратено трудовото правоотношение с П. М. С. на длъжност „***“ поради съкращаване на част от предприятието на работодателя, считано от *** Заповедта е връчена лично на ищцата на 25.05.2021 г., видно е удостоверение с положен от нея подпис, като по делото не се твърди и няма данни уволнението да е оспорено като незаконосъобразно. Прекратяването на трудовото правоотношение е отразено и в трудовата книжка на ищцата.

Видно от писмо с изх. № 1023-13-63-2 от 14.06.2022 г. на директора на ТП на НОИ-Перник и приложени към него Удостоверение и разпореждания от 28.05.2021 г. от 06.08.2021 г. ищцата е била регистрирана в Бюрото по труда към Агенция по заетостта като безработна и е получавала обезщетение за безработица в периода от месец юни 2021 г. до месец юни 2022 г.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпита на свидетелките М. И. А. и К.С. М., от показанията които се установява, че през целия си професионален път ищцата е работила на територията на „Стомана Индъстри“ АД и след прекратяване на правоотношението с „Ди Би Карго България“ ЕООД ищцата неколkokратно е ходила до Стомана Индъстри“ АД, но не са я допуснали до работа.

При тези факти, въззивният съд намира следното:

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, като относно правилността му на основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд е ограничен от релевираните оплаквания в жалбата.

Съдът изцяло споделя мотивите на обжалваното решение, като в допълнение с оглед наведените в жалбата оплаквания намира следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 357 и чл. 213, ал. 2 КТ.

По силата на чл. 1.1, а и 1, б от Директива 2001/23/ЕО от 2001 г. за прехвърляне на дейност се касае във всички случаи, когато има юридическо прехвърляне или сливане на стопански субект, който запазва своята идентичност, което означава организирано групиране на ресурси с цел извършване на стопанска дейност. Съдържанието на това определение е вложено в чл. 123, ал. 1 КТ, включително и в хипотезата по т. 7.

Съгласно разрешението, дадено в ТР № 2/2010 г. на ОСГК разпоредбата на чл. 123а КТ

урежда изчерпателно случаите на запазване на трудовото правоотношение при отдаване на предприятие или на обособена част от него под наем, аренда или на концесия, сред които настоящият случай не попада.

Предвид посочената правна уредба и установено по делото, следва, че на основание чл. 123, ал. 1, т. 7 КТ правата и задълженията, произтичащи от трудовото правоотношение, възникнало между ищцата и ответника по трудов договор № ***, са преминали върху новия й работодател – „Лоджистик Сървисис Данубиус – клон България“ при условията на Допълнително споразумение № ***, а след това върху правоприменника му – „Ди Би Карго България“ ЕООД съгласно Допълнително споразумение № ***.

Неоснователно е възражението, че е налице неправомерно поведение на прехвърлителя и приобретателя. Уговореното в чл. 8.7 от договора от 23.09.2009 г., сключен между ответника и Лоджистик Сървисис Данубиус – клон България“, че всички действащи трудови отношения с прехвърлени служители от списъка в Приложение № 4, които не са били прекратени през срока на договора, ще бъдат прехвърлени обратно на СИ при прекратяване на договора, като в такъв случай ЛСДБ ще отговаря единствено и изцяло за всички задължения на работодател, възникнали в периода между началната дата на договора и началната дата на обратното прехвърляне, не означава, че с прекратяването на договора трудово правоотношение с ищцата автоматично продължава със „Стомана индъстри“ АД. Същата клауза предвижда още, че при прекратяване на договора ЛСДБ се задължава да предаде на СИ всички документи и информация относно служителите, които ще бъдат прехвърлени обратно на СИ. От тълкуването на посочената уговорка следва, че прехвърлянето на трудовите правоотношения следва да се извърши изрично, като само страните по договора може да претендират за изпълнението му.

От доказателствата по делото се установява, че трудовото правоотношение между ищцата и „Ди Би Карго България“ ЕООД е прекратено със Заповед № ***, считано от *** поради съкращаване на част от предприятието, подадено е уведомление в ТД на НАП и й е отпуснато обезщетение за безработица с Разпореждане № *** на ТП на НОИ-Перник. Следователно не е налице действащо трудово правоотношение между ищцата и приобретателя по договора от 23.09.2009 г., за да се постави въпросът за прехвърлянето му в светлината на 1, б от Директива 2001/23/ЕО от 2001 г.

Предвид горното, съдът достига до извода, че искът за установяване съществуването на трудово правоотношение между страните по делото е неоснователен.

При този извод следва, че за ответника не е възникнало задължение за допускане на ищцата до работа, поради което неоснователен е и искът за осъждането му да й заплати претендираното обезщетение.

С оглед на всичко гореизложено, въззивният съд приема, че всички възражения в жалбата са неоснователни.

С решението си първоинстанционният съд е достигнал до идентични изводи, поради което и следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед резултата от обжалването, на жалбоподателя не се дължат разноски по въззивното производство.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, на въззиваемата страна следва да бъдат присъдени сторените разноски в настоящото производство за адвокатско възнаграждение в размер на 900,00 лв. с включен ДДС, съобразно представените доказателства за реалното им извършване.

По изложените мотиви, Окръжен съд Перник

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260183 от 20.07.2022 г., постановено по гр.д. № 01888 по описа за 2021 г. на Районен съд Перник.

ОСЪЖДА П. М. С., ЕГН *****, с постоянен адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Стомана индъстри“ АД, ЕИК 113509219, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ул. „Владайско въстание“ 1, **сумата 900,00 лв. /деветстотин лева/** - направени разноси във въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл. 280 от ГПК пред ВКС в месечен срок от връчване на съобщенията за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____